

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Αριθμός απόφασης

1813/2020

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

(τμήμα αυτοκινήτων)

Αποτελούμενο από τον Δικαστή Δημήτριο Μακρή, Πρόεδρο Πρωτοδικών, τον οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Πρωτοδικείου και τη Γραμματέα ...

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις ... Μαρτίου 2020 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του ενάγοντος ..., κατοίκου περιοχής ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του Ουρανίας Μπουρδάκη (Δ.Σ. Χανίων).

Των εναγομένων α) ..., κατοίκου ... και β) της ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρείας με την επωνυμία «ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ Η ΕΘΝΙΚΗ», που εδρεύει στην Αθήνα, Λεωφόρος Συγγρού αριθ. 103-105 και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Βασιλείου Τσατσάνη.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από2019 αγωγή του, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης6.2019, προσδιορίστηκε δε η συζήτηση για τη δικάσιμο της10.2019 και μετ' αναβολήν για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης και εγγράφηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως στο ακροατήριο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την υπό κρίση αγωγή του, ο ενάγων εκθέτει ότι με την υπ' αριθ. .../2009 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία έχει καταστεί αμετάκλητη, κρίθηκε με δύναμη δεδिकाσμένου ότι αποκλειστικά υπαίτιος του τροχαίου ατυχήματος που επισυνέβη στα Χανιά Κρήτης στις2001 και επέφερε τον σοβαρό τραυματισμό του καθώς και υλικές ζημιές στο ΙΧΕ αυτοκίνητό του, είναι ο πρώτος εναγόμενος, οδηγός του υπ' αριθ. Κυκλοφ. ... ΙΧΕ αυτοκινήτου, το οποίο ήταν ασφαλισμένο για την αστική ευθύνη έναντι τρίτων από αυτοκινητικά ατυχήματα στην ανώνυμη ασφαλιστική εταιρεία με την επωνυμία «...». Ότι με την ανωτέρω απόφαση επιδικάσθηκαν σε αυτόν κονδύλια για υλικές ζημιές, ιατρικά έξοδα και διαφυγόντα εισοδήματα λόγω ανικανότητας προς εργασία για χρονικό διάστημα 3,5 μηνών πλέον χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης. Ότι λόγω επιδείνωσης της κατάστασης της υγείας του, η οποία δεν μπορούσε να προβλεφθεί κατά την άσκηση της πρώτης αγωγής, διαπιστώθηκε τον Δεκέμβριο του 2009 ότι πάσχει από μετατραυματικές επιληπτικές κρίσεις μη ελεγχόμενες με αποτέλεσμα να διακόψει οριστικά την εργασία του ως φανοποιος-βαφέας αυτοκινήτων και άσκησε νέα αγωγή για διαφυγόντα εισοδήματα έως και το 2030. Ότι επί της αγωγής αυτής τελικά έχει εκδοθεί η υπ' αριθ. .../2019 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, με την οποία κρίθηκε με δύναμη δεδिकाσμένου ότι οι βλάβες ήταν απρόβλεπτες, μετατραυματικής αιτιολογίας και συνεπώς δεν είχαν υποκύψει σε πενταετή παραγραφή, επιδικάσθηκαν δε σε αυτόν διαφυγόντα εισοδήματα έως και το μήνα Σεπτέμβριο 2015 ενώ κατά τα λοιπά η αγωγή κρίθηκε απορριπτή ως προώρως ασκηθείσα. Με βάση τα ανωτέρω, ο ενάγων ζητεί όπως παραδεκτά μετατράπηκε το καταψηφιστικό αίτημα της αγωγής σε έντοκο αναγνωριστικό με σχετική

δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου του, η οποία καταχωρήθηκε στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού του Δικαστηρίου και περιέχεται στις κατατεθείσες προτάσεις, να αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι οφείλουν να του καταβάλουν εις ολόκληρον τα διαφυγόντα κέρδη της εργασίας του από10.2015 έως και12.2030, ανερχόμενα σε 4.156,66 ευρώ μηνιαίως κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην αγωγή, και συνολικά για 182 μήνες το ποσό των 756.512,12 ευρώ, μέρος του οποίου, ήτοι από ...10.2020 μέχρι10.2030, ήτοι για δέκα (10) χρόνια να καταβληθεί εφάπαξ (498.799,20 ευρώ) άλλως όλο το ποσό σε μηνιαίες δόσεις και νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι ολοσχερούς εξόφλησης, άλλως και επικουρικά από τότε που θα καταστεί ληξιπρόθεσμη η κάθε περιοδική παροχή και να επιβληθεί σε βάρος των εναγομένων η δικαστική του δαπάνη. Κατόπιν της μετατροπής εν όλω του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής σε έντοκο αναγνωριστικό, τα παρεπόμενα αιτήματα περί προσωρινής εκτελεστότητας και απαγγελίας προσωπικής κράτησης σε βάρος του πρώτου εναγομένου ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης λόγω της αδικοπραξίας είναι απορριπτέα ως μη νόμιμα, αφού οι αναγνωριστικές αποφάσεις στερούνται εκτελεστότητας.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αγωγή, η οποία είναι επαρκώς ορισμένη ως προς όλα τα αιτήματά της και για το παραδεκτό της οποίας, λόγω του ότι στο αιτητικό της περιέχεται κονδύλιο διαφυγόντων κερδών, κατ' άρθρον 10 παρ. 5 του Ν. 489/1976, όπως προστέθηκε η παρ. 5 με το άρθρο 10 παρ. 5 εδαφ. η' του Ν. 2741/1999, έχει γίνει επίδοση επικυρωμένου αντιγράφου της στον Προϊστάμενο της Δ.Ο.Υ. Χανίων (βλ. την υπ' αριθ.6.2019 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Εφετείο Χανίων με έδρα το Πρωτοδικείο Χανίων ...), αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 9, 14 παρ. 2, 16 αρ. 11, 25 παρ. 2, 31 ΚΠολΔ) κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 614 αρ. 6 ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 914, 330 εδ. β', 346, 477, 481 επ. ΑΚ, 2, 4, 9 και 10 του Ν. ΓΠΝ/1911, 6 και 10 Ν. 489/1976 και 70, 176 ΚΠολΔ, 84 παρ. 1

του Ν. 4194/2013. Πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Οι εναγόμενοι με τις έγγραφες προτάσεις τους αρνούνται την αγωγή και περαιτέρω προβάλλουν ένσταση πενταετούς παραγραφής, ισχυριζόμενοι ότι δεν επρόκειτο περί απρόβλεπτης επιδείνωσης της κατάστασης της υγείας του ενάγοντος και ζητούν την αναβολή κατ' άρθρο 249 ΚΠολΔ της εκδίκασης μέχρι την έκδοση αμετάκλητης απόφασης από τον Άρειο Πάγο επί αιτήσεως αναιρέσεως που έχουν ασκήσει κατά της υπ' αριθ. .../2019 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών που έκρινε αντιθέτως, ισχυριζόμενοι περαιτέρω ότι με δύναμη δεδικασμένου κρίθηκε με την υπ' αριθ. .../2014 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών ότι οι αξιώσεις έχουν υποκύψει σε παραγραφή, η δε υπ' αριθ. .../2017 απόφαση του Αρείου Πάγου η οποία αναίρεσε την απόφαση αυτή, δεν ασχολήθηκε με το ζήτημα της παραγραφής και εσφαλμένα με την 1397/2019 απόφαση το Εφετείο έκρινε διαφορετικά. Περαιτέρω, ζητούν να μειωθούν οι μηνιαίες πρόσοδοι στο προσήκον μέτρο δεδομένου ότι ακόμη και με την υπ' αριθ. .../2019 απόφαση ορίσθηκαν σε 1.500 ευρώ μηνιαίως, να εξαιρεθούν τυχόν επιδικασθόσιμα κονδύλια από το επιτόκιο επιδικίας, ενώ η δεύτερη εναγομένη ασφαλιστική εταιρεία προβάλλει ένσταση περιορισμού της ευθύνης της έως το ποσό των 500.000 ευρώ, όπως έχει ορισθεί με το ασφαλιστήριο συμβόλαιο, λαμβανομένων υπόψη και προγενέστερων καταβολών από τις προηγούμενες αποφάσεις.

Από την εκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων, τα οποία επικαλούνται και προσκομίζουν νόμιμα οι διάδικοι, αποδεικνύονται τα ακόλουθα: Με την υπ' αριθ. .../2009 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε επί της από11.2003 (αυξ. αριθ. Καταθ. .../2003) αγωγής του ίδιου ενάγοντος κατά των ίδιων εναγομένων, έγινε δεκτό με δύναμη δεδικασμένου ότι ο πρώτος εναγόμενος ... είναι αποκλειστικά υπαίτιος του ατυχήματος που έλαβε χώρα την2001 και περί ώρα 20:20 στην οδό ... στην πόλη των Χανίων Κρήτης, καθόσον ως οδηγός του υπ' αριθ. Κυκλοφ. ... ΙΧΕ αυτοκινήτου, εξήλθε αιφνιδίως από το χώρο όπου βρισκόταν σταθμευμένος, χωρίς να επιδείξει την απαιτούμενη επιμέλεια, με

αποτέλεσμα να επιπέσει στο υπ' αριθ. ... ΙΧΕ αυτοκίνητο, το οποίο οδηγούμενο από τον ενάγοντα έβαινε σύννομα στο οδόστρωμα. Επίσης, με την ίδια απόφαση κρίθηκε με δύναμη δεδικασμένου ότι ο ενάγων κατά το ατύχημα αυτό τραυματίσθηκε και συγκεκριμένα υπέστη εκδορές, εκχυμώσεις και άλλα ελαφρύτερα τραύματα, καθώς και κρανιοεγκεφαλική κάκωση, συνεπεία της οποίας νοσηλεύθηκε και εξετάσθηκε στο Γ.Ν. Χανίων «...», ενώ οι ιατροί συνέστησαν σε αυτόν να απέχει από την εργασία του επί τρίμηνο και ότι εξαιτίας του ατυχήματος αυτού, υπέστη τις εξής ζημιές, οι οποίες και του επιδικάσθηκαν: α) ποσό 15.000 ευρώ ως θετική ζημία για την ολοσχερή καταστροφή του αυτοκινήτου του, β) ποσό 350 ευρώ για την δαπάνη ιατρικών εξετάσεων, γ) ποσό 3.600 ευρώ λόγω του ότι ήταν ανίκανος να εργασθεί για διάστημα 3,5 μηνών από του ατυχήματος, και έτσι απώλεσε ισόποσα εισοδήματα που θα αποκέρδαινε από την εργασία του ως βαφέας αυτοκινήτων και δ) ποσό 5.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Για την επιδίκαση των ποσών αυτών, το δικαστήριο έλαβε υπ' όψη του όλα τα μέχρι τότε γνωστά στοιχεία αναφορικά με την έκταση του τραυματισμού του ενάγοντος, ήτοι ότι ο ενάγων εξαιτίας του ατυχήματος τραυματίσθηκε και υπέστη εκδορές, εκχυμώσεις, λοιπά ελαφρύτερα τραύματα καθώς και κρανιοεγκεφαλική κάκωση, συνεπεία της οποίας νοσηλεύθηκε και εξετάσθηκε στο Γ.Ν. Χανίων «...», όπου του συστήθηκε αποχή από την εργασία του επί τρίμηνο. Μέχρι τότε ο ενάγων, ο οποίος διατηρούσε επιχείρηση φανοποιίας-βαφείο αυτοκινήτων, παρά το γεγονός ότι ήδη εμφάνιζε επιληπτικές κρίσεις, εργαζόταν κανονικά και αποκόμιζε έσοδα από την ως άνω επιχείρησή του, καθώς οι κρίσεις αυτές ήταν αρκετά σπάνιες και συνέβαιναν μία ή δύο φορές το χρόνο, οπότε και μόνο προσερχόταν στο νοσοκομείο για θεραπεία. Ο ενάγων άσκησε περαιτέρω νέα αγωγή ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με αυξ. αριθ. Καταθ.9.2010 επικαλούμενος μετατραυματικής αιτίας απρόβλεπτη επιδείνωση της κατάστασης της υγείας του που είχε ως αποτέλεσμα να διακόψει οριστικά την εργασία του και ζητούσε διαφυγόντα κέρδη έως και το έτος 2030. Επί της αγωγής του αυτής εκδόθηκε η υπ' αριθ. .../2011 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία αναβλήθηκε η

έκδοση οριστικής απόφασης και διατάχθηκε η διενέργεια ιατρικής πραγματογνωμοσύνης από ιατρό νευροχειρουργό. Στη συνέχεια εκδόθηκε η υπ' αριθ. .../2012 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία έγινε εν μέρει δεκτή η αγωγή, ως νόμω και ουσία βάσιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις περί σωρευτικής αναδοχής χρέους και απορρίφθηκε ο ισχυρισμός περί πενταετούς παραγραφής ως αβάσιμος, επειδή κρίθηκε ότι πράγματι η επιδείνωση της υγείας του ήταν απρόβλεπτη κατά την άσκηση της πρώτης αγωγής και αυτός έλαβε γνώση των νέων συνεπειών μόλις τον Δεκέμβριο του 2009, επιδίκασε δε σε αυτόν το ποσό των 3.720,51 ευρώ μηνιαίως, για το χρονικό διάστημα από10.2020 έως9.2015 και απέρριψε την αγωγή ως προώρως ασκηθείσα για το μεταγενέστερο χρονικό διάστημα από10.2015 έως9.2030 (το διάστημα δηλαδή της υπό κρίση αγωγής). Κατά της απόφασης αυτής η δεύτερη εναγομένη άσκησε έφεση και ο ενάγων αντέφεση, οι οποίες συνεκδικάσθηκαν και επ' αυτών εκδόθηκε η υπ' αριθ. .../2014 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, η οποία δέχθηκε τυπικά και ουσιαστικά την έφεση, απέρριψε την αντέφεση, έκανε δεκτό ως βάσιμο τον ισχυρισμό περί πενταετούς παραγραφής καθώς δέχθηκε ότι η ζημία ήταν εξ αρχής ενιαία και εκκινούσε το 2001 και όχι το 2009. Επί της απόφασης αυτής ο ενάγων άσκησε αίτηση αναίρεσης και εκδόθηκε η υπ' αριθ. .../2017 απόφαση του Αρείου Πάγου, η οποία αναίρεσε την ανωτέρω απόφαση λόγω έλλειψης αιτιολογίας αναφορικά με το θέμα της παραβίασεως εκ πλαγίου της ουσιαστικής διατάξεως του άρθρου 937 ΑΚ και εν συνεχεία εκδόθηκε η υπ' αριθ. .../2019 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, η οποία απέρριψε εκ νέου την αντέφεση, δέχθηκε εν μέρει κατ' ουσίαν την έφεση, απέρριψε ως αβάσιμο τον ισχυρισμό περί πενταετούς παραγραφής δεχόμενο ότι οι βλάβες της υγείας ήταν μετατραυματικής αιτιολογίας, απρόβλεπτες και επιδεινώθηκαν από το Δεκέμβριο του 2009 και μετά, έκανε δε δεκτή εν μέρει την αγωγή επιδικάζοντας το ποσό των 1.500 ευρώ μηνιαίως από10.2010 έως και9.2015, επισημαίνοντας στο σκεπτικό της ότι η εκκαλουμένη απόφαση δεν πλήττεται ως προς τις παραδοχές της που αφορούν την απόρριψη της αγωγής για το μεταγενέστερο χρονικό διάστημα ως προώρως ασκηθείσα. Ειδικότερα, με την ως άνω υπ'

αριθ. .../2019 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, κρίθηκε με δύναμη δεδικασμένου ότι από το Δεκέμβριο του 2009 η συχνότητα των επιληπτικών κρίσεων, που είναι ξαφνικές και έχουν ως αποτέλεσμα σε 2-3 δευτερόλεπτα ο ενάγων να καταρρέει, έχει αυξηθεί σε 2-3 το μήνα και πρέπει πλέον να υποβάλλεται σε θεραπεία ανά εξάωρο. Την επιδείνωση αυτή της υγείας του την πληροφορήθηκε για πρώτη φορά το Δεκέμβριο του 2009, οπότε μετά από σχετικό ιατρικό έλεγχο, διαπιστώθηκε ότι πάσχει από «μετατραυματικές επιληπτικές κρίσεις μη ελεγχόμενες» καθώς και ότι εξαιτίας της επιδείνωσης αυτής της υγείας του, κατέστη ανίκανος να ασκεί το επάγγελμα του φανοποιού-βαφέα αυτοκινήτων. Κρίθηκε δε επίσης, ότι η αύξηση της συχνότητας εμφανίσεως επιληπτικών κρίσεων από το Δεκέμβριο του 2009, που συνδέονται με τον αρχικό τραυματισμό του ενάγοντος, αποτελεί απρόβλεπτη μεταβολή, την οποία δεν γνώριζε προηγουμένως ο ενάγων και η κατάσταση αυτή προκαλεί ολική ανικανότητα προς άσκηση του επαγγέλματός του.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 322, 324 και 331 ΚΠολΔ και 914, 297 και 298 ΑΚ, προκύπτει ότι η τελεσίδικη απόφαση που εκδόθηκε επί αγωγής αποζημιώσεως λόγω θανατώσεως ή βλάβης του σώματος ή της υγείας προσώπου, αποτελεί δεδικασμένο για τη νέα δίκη αποζημιώσεως με την ίδια ιστορική και νομική αιτία, ως προς τις συνθήκες υπό τις οποίες έλαβε χώρα η αδικοπραξία, την ευθύνη του υπαιτίου, την τυχόν συνυπαιτιότητα του παθόντος και την ζημιά, την οποία έπαθε ο ενάγων για το χρονικό διάστημα που αναφέρεται στην πρώτη αγωγή (ΑΠ 790/2015 ΝΟΜΟΣ). Η κάλυψη από το δεδικασμένο των ως άνω πραγματικών γεγονότων οφείλεται στο ότι η διάγνωση που κατοχυρώνεται με δεδικασμένο, δεν είναι μόνο το συμπέρασμα του δικανικού συλλογισμού. Στο τελευταίο καταφάσκει ταυτοχρόνως και την διάγνωση του πραγματικού υλικού και την υπαγωγή του στον προσήκοντα εφαρμοστέο κανόνα δικαίου. Επειδή μεταξύ του συμπεράσματος και προκειμένων του δικανικού συλλογισμού υπάρχει άρρηκτος τελολογικός δεσμός, η συμμετοχή των προκειμένων στην δέσμευση, που δημιουργείται από το συμπέρασμα, θεωρείται επιβεβλημένη, ακριβώς για να διασφαλιστεί το σχετικό πόρισμα. Η

κάλυψη όμως της μείζονος και ελάσσονος προτάσεως από το δεδικασμένο είναι σχετική. Ισχύει αποκλειστικά και μόνο στο πλαίσιο του συγκεκριμένου συλλογισμού και αποβλέπει στη θωράκιση του συμπεράσματος από έμμεσες αμφισβητήσεις. Εκδηλώνεται, δηλαδή, όταν σε μεταγενέστερη δίκη ανακύπτει ως κύριο ή προδικαστικό ζήτημα η τελεσιδίκως διαγνωσθείσα έννομη συνέπεια (βλ. Ν. Νίκα, Πολιτική δικονομία, τόμ. ΙΙ, 2005, § 96 Ι 3 αριθ. περιθ. 16-17 σ. 677-678). Επομένως, οι αιτιολογίες μιας τελεσιδίκης απόφασης καλύπτονται από το δεδικασμένο, που δεν πρέπει και δεν μπορεί στο μέλλον να αμφισβητηθούν, γιατί αυτές συνιστούν ένα ενιαίο σύνολο με το διατακτικό της αποφάσεως και αν επιτρέπετο η αμφισβήτησή τους, θα καταλήγαμε στο τέλος σε ανεπίτρεπτη προσβολή του ίδιου του δεδικασμένου. Στις περιπτώσεις αυτές, λοιπόν, παράγεται δεσμευτικότητα (σχετικού δεδικασμένου) από την κρίση του δικαστηρίου ως προς τη συνδρομή πραγματικών γεγονότων, που εμποδίζει μεταγενεστέρως την διαφορετική αποδεικτική κρίση από άλλο δικαστήριο. Το δεδικασμένο, όμως, αυτό δεν καλύπτει την ζημία που προκλήθηκε για το μεταγενέστερο χρόνο, κατά τον οποίο η αδικοπραξία είναι δυνατόν να εξακολουθήσει να έχει επιζήμιες συνέπειες, γιατί αυτές δεν είχαν προβληθεί, ούτε καταστεί αντικείμενο έρευνας κατά την πρώτη αγωγή. Επομένως, αν υπάρξει τελεσιδική κρίση, ως προς την αδικοπρακτική ευθύνη του υπόχρεου για ορισμένο χρονικό διάστημα, το παραγόμενο από την απόφαση αυτό δεδικασμένο εκτείνεται και ευθέως (άρθρα 322 και 324 ΚΠολΔ) και εμμέσως (άρθρο 331 ΚΠολΔ) μόνο στο χρονικό διάστημα, για το οποίο ζητήθηκε αποζημίωση και δεν εκτείνεται και στη μελλοντική αξίωση, εφόσον αυτή δεν κατήχθη σε δίκη και δεν κρίθηκε.

Επίσης από το συνδυασμό των άρθρων 247, 251, 298, 914 και 937 ΑΚ συνάγεται, ότι σε περίπτωση αδικοπραξίας, αφότου εκδηλώθηκε το ζημιογόνο γεγονός, γεννάται υπέρ του ζημιωθέντος αξίωση αποζημιώσεως για την όλη ζημία, θετική και αποθετική, παρούσα ή μέλλουσα, εάν είναι προβλεπτή κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων και εφόσον η δικαστική της επιδίωξη είναι δυνατή, η δε παραγραφή της αξιώσεως αυτής είναι πενταετής και αρχίζει να τρέχει για όλες τις ζημίες,

ενιαίως, από τότε που ο ζημιωθείς έλαβε γνώση των πρώτων επιζήμιων συνεπειών και του υποχρέου προς αποζημίωση (ΑΠ 1907/2007). Εξάλλου, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 261 εδ α' ΑΚ και 221 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι, σε περίπτωση ασκήσεως αγωγής, για μέρος μόνο της αξιώσεως για αποζημίωση, η επίδοση της αγωγής διακόπτει την παραγραφή μόνο για το μέρος αυτό, ως προς το οποίο δημιουργείται αντιστοίχως εκκρεμοδικία. Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 268 εδ α' ΑΚ, κατά την οποία "κάθε αξίωση που βεβαιώθηκε με τελεσίδικη απόφαση ή με δημόσιο έγγραφο εκτελεστό παραγράφεται μετά είκοσι χρόνια, και αν ακόμη η αξίωση καθεαυτή υπαγόταν σε συντομότερη παραγραφή", εάν βεβαιωθεί με τελεσίδικη δικαστική απόφαση η ύπαρξη αξιώσεως για θετική και αποθετική ζημία από αδικοπραξία, η οποία υπόκειται κατ' αρχήν στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 937 παρ. 1 ΑΚ, από την τελεσιδικία αρχίζει εικοσαετής παραγραφή και ως προς το μέρος της όλης αξιώσεως για αποκατάσταση της αποθετικής ζημίας, η οποία ανάγεται σε χρόνο μεταγενέστερο εκείνου, για τον οποίο επιδικάσθηκε αποζημίωση. Κι' αυτό γιατί και το μέρος αυτό της αξιώσεως, καίτοι δεν περιέχεται ειδική αναγνωριστική διάταξη στην απόφαση, θεωρείται ότι έχει βεβαιωθεί με δύναμη δεδικασμένου, (άρθρο 331 ΚΠολΔ), με την παρεμπίπτουσα δικαστική κρίση, η οποία ήταν αναγκαία για την ύπαρξη δικαιώματος αποζημιώσεως του παθόντος γενικά, για κάθε ζημία από την αδικοπραξία. Η νέα, όμως, αυτή, (εικοσαετής), παραγραφή προϋποθέτει, αναγκαίως, κατά την έννοια του άρθρου 268 ΑΚ, την ύπαρξη αξιώσεως, που δεν έχει ήδη υποκύψει στην, μέχρι της τελεσιδικίας, ισχύουσα βραχυχρόνια παραγραφή (ΟΛΑΠ 24/2003), δεδομένου ότι η τελεσίδικη επιδίκαση της επίδικης τότε αξιώσεως δεν επιφέρει αναβίωση της αξιώσεως και κατά το μέρος που δεν έχει ασκηθεί και έχει πλέον αποσβεστεί λόγω παραγραφής, η οποία διέδραμε χωρίς διακοπή κατ' άρθρο 261 ΑΚ. Αντιθέτως, για εκείνες τις ζημίες των οποίων δεν είναι δυνατή η πρόβλεψη, κατά τη συνήθη των πραγμάτων πορεία, διότι οφείλονται σε μεταγενέστερη δυσμενή και απροσδόκητη εξέλιξη της κατάστασης της υγείας του παθόντος, που συνδέονται, όμως, αιτιωδώς προς την αδικοπραξία, ισχύει νέα παραγραφή, η οποία αρχίζει, αφότου,

ο παθών έλαβε γνώση της δυσμενούς και απροσδόκητης εξέλιξης της υγείας του και της αιτιώδους συνάφειας της προς την αδικοπραξία. Ζημία, κατά την έννοια του άρθρου 929 ΑΚ, αποτελεί και η διακοπή του μισθού από τον εργοδότη στον εργαζόμενο λόγω ανικανότητας προσφοράς εργασίας του τελευταίου και η απώλεια διαφόρων επιδομάτων (αδείας κ.λ.π.) (ΑΠ 426/2014, δημοσίευση ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Με δεδομένο ότι με την υπ' αριθ. .../2009 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών κρίθηκε τελεσίδικα το κεφάλαιο των διαφυγόντων κερδών για τις προβλεπτές ζημίες και ότι στη συνέχεια με την υπ' αριθ. .../2019 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών κρίθηκε τελεσίδικα ότι η μέλλουσα ζημία του ενάγοντος δεν ήταν προβλεπτή κατά το χρόνο άσκησης της πρώτης αγωγής, η ένσταση πενταετούς παραγραφής είναι απορριπτέα ως κατ' ουσίαν αβάσιμη καθώς ο ενάγων έλαβε γνώση της ζημίας του τον Δεκέμβριο του 2009 και άσκησε την αγωγή του το έτος 2010 για τα αιτούμενα με την κρινόμενη αγωγή κονδύλια, ως προς τα οποία αυτή απορρίφθηκε ως προώρως ασκηθείσα και παραδεκτώς επανεισάγεται προς κρίση για το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Ο ισχυρισμός των εναγομένων ότι εσφαλμένα η ανωτέρω υπ' αριθ. .../2019 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών έκρινε περί του βασίμου ή μη της ένστασης παραγραφής καθώς ως προς το σκέλος αυτό δεν είχε γίνει δεκτή η αναίρεση κατά της υπ' αριθ. .../2014 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών και επομένως πρέπει να αναβληθεί κατ' άρθρο 249 ΚΠολΔ η συζήτηση μέχρι την έκδοση απόφασης επί ασκηθείσης αιτήσεως αναιρέσεως κατά της πρώτης απόφασης, είναι απορριπτέος καθώς η απόφαση αυτή παράγει δεδικασμένο ως προς το κριθέν από αυτήν ζήτημα της αβασιμότητας της ένστασης παραγραφής ανεξαρτήτως της ορθότητάς της, οι δε έννομες συνέπειες της απόφασης παράγονται από την τελεσιδικία και όχι από το αμετάκλητο.

Οι δε μηνιαίες απολαβές του ενάγοντος, όπως επίσης κρίθηκε με ισχύ δεδικασμένου με την υπ' αριθ. .../2019 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών, ανήρχοντο στο ποσό των 3.720,51 ευρώ μηνιαίως κατά το χρονικό διάστημα 2006-2009, μολαταύτα λόγω της οικονομικής κρίσης που έπληξε τη χώρα από το 2009 και εντεύθεν, για το χρονικό

διάστημα από10.2010 έως9.2015 θα αποκέρδαινε καθαρά το ποσό των 1.500 ευρώ μηνιαίως, ενώ ο περιορισμός της ζημίας του ενάγοντος δεν θα ήταν εφικτός με πρόσληψη υπαλλήλου ή εργάτη. Κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου, για το χρονικό διάστημα από 1.10.2015 έως και 30.9.2017, ήτοι για 24 μήνες, ο ενάγων θα εξακολουθούσε να αποκερδαίνει ποσό 1.500 ευρώ μηνιαίως, ενώ για το μεταγενέστερο διάστημα από 1.10.2017 έως και 30.9.2020, ήτοι για 36 μήνες, θα αποκέρδαινε ποσό 2.000 ευρώ μηνιαίως. Ο δε ισχυρισμός των εναγομένων περί δεδικασμένου όσον αφορά το ύψος των μηνιαίων αποδοχών είναι απορριπτέος, καθώς με την υπό κρίση αγωγή ζητούνται διαφυγόντα εισοδήματα για μεταγενέστερα χρονικά διαστήματα. Κρίνεται δε περαιτέρω, ότι για το χρονικό διάστημα από 1.10.2020 έως 30.9.2030, η αγωγή εκ νέου ασκείται πρόωρα, καθώς αφ' ενός μεν δεν είναι δυνατόν να σχηματισθεί πλήρη δικανική πεποίθηση για τις κρατούσες για τον χρόνο αυτό οικονομικές συνθήκες, αφ' ετέρου δε εκκρεμεί ακόμη η αίτηση συνταξιοδότησης του ενάγοντος λόγω αναπηρίας, τυχόν δε συνταξιοδότησή του στο μέλλον θα απομείωνε κατά το ποσό αυτό την μηνιαία ζημία του. Επομένως πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η αγωγή ως κατ' ουσίαν βάσιμη και να αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι οφείλουν να καταβάλουν στον ενάγοντα εις ολόκληρον για το χρονικό διάστημα από 1.10.2015 έως 30.9.2017 το ποσό των 1.500 ευρώ μηνιαίως και από 1.10.2017 έως 30.9.2020 το ποσό των 2.000 ευρώ μηνιαίως, προκαταβλητέας κάθε δόσης εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός, νομιμοτόκως για τους μήνες που κατέστησαν απαιτητοί έως την επίδοση της υπό κρίση αγωγής από την επομένη ημέρα της επιδόσεως αυτής και για τους μήνες που καθίστανται απαιτητοί μετά την επίδοση της αγωγής, από την επομένη της ημέρας της παρέλευσης της ανωτέρω πενθήμερης προθεσμίας καταβολής εκάστης μηνιαίας δόσης, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό. Το ύψος των επιδικαζομένων κονδυλίων ανέρχεται συνολικά στο ποσό των 108.000 ευρώ κατά κεφάλαιο και δεν υπερβαίνει το ανώτατο ύψος της ασφαλιστικής κάλυψης από την δεύτερη εναγομένη, λαμβανομένων υπόψη και των προηγούμενων καταβολών με αποτέλεσμα η ένσταση περιορισμού της ευθύνης που προέβαλε η

εναγομένη να είναι απορριπτέα ως κατ' ουσίαν αβάσιμη. Τα ανωτέρω ποσά επιδικάζονται με τον νόμιμο τόκο (ήτοι τον τόκο επιδικίας), από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, χωρίς εν προκειμένω να επιδρά ο περιορισμός του αγωγικού αιτήματος σε έντοκο αναγνωριστικό καθώς, μετά την τροποποίηση του άρθρου 346 ΑΚ (άρθρα 2 και 113 Ν. 4055/2012), μοναδικό κριτήριο για την εξαίρεση από την επιδίκαση του νόμιμου τόκου είναι το εύλογο ή μη της αντιδικίας (ΑΠ 1059/2017, δημοσίευση ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επίσης, το αίτημα των εναγομένων για εξαίρεση από την επιδίκαση τόκου επιδικίας πρέπει να απορριφθεί, καθόσον η προβλεπόμενη εκ του άρθρου 346 ΑΚ δυνατότητα εξαίρεσης από τον τόκο επιδικίας θεσπίστηκε προς επιβράβευση των οφειλετών, που αναγνωρίζουν την υποχρέωσή τους προς αποζημίωση έναντι του ζημιωθέντος και προβαίνουν σε κάποιες ενέργειες προς ικανοποίηση του (λ.χ. με έγγραφη αναγνώριση της οφειλής τους ή με συμβιβασμό) (ΕφΔυτΜακ 144/2017, δημοσίευση ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέτοια, όμως, περίπτωση κρίνεται ότι δεν συντρέχει εν προκειμένω, ούτε προέκυψε το εύλογο της αντιδικίας. Η δικαστική δαπάνη του ενάγοντος βαρύνει τους εναγομένους, λόγω της ήττας τους και κατά την έκταση και το μέτρο αυτής, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό (άρθρα 176 ΚΠολΔ, 84 παρ. 1 του Ν. 4194/2013).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή, όπως αυτή περιορίστηκε.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι οι εναγόμενοι οφείλουν να καταβάλουν εις ολόκληρον στον ενάγοντα για το χρονικό διάστημα από 1.10.2015 έως 30.9.2017 το ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1.500) ευρώ μηνιαίως και από 1.10.2017 έως 30.9.2020 το ποσό των δύο χιλιάδων ευρώ (2.000) ευρώ μηνιαίως, προκαταβλητέας κάθε δόσης εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός, με το νόμιμο τόκο επιδικίας για τους μήνες που κατέστησαν απαιτητοί έως την επίδοση της υπό κρίση αγωγής από την επομένη ημέρα της επιδόσεως αυτής και για τους μήνες που

καθίστανται απαιτητοί μετά την επίδοση της αγωγής, από την επομένη της ημέρας της παρέλευσης της ανωτέρω πενθήμερης προθεσμίας καταβολής εκάστης μηνιαίας δόσης και μέχρι ολοσχερούς εξόφλησης.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος των εναγομένων μέρος της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντος, το οποίο προσδιορίζει στο ποσό των τριών χιλιάδων επτακοσίων (3.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση, παρουσία της γραμματέως και απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους στις ... Αυγούστου 2020.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΠΚ και ΚΠΔ

Dr Παπαδημητράκης Γεώργιος : Η Παράσταση προς υποστήριξη της κατηγορίας

Περιλαμβάνει:

- 1)Ενεργητική και Παθητική νομιμοποίηση για την παράσταση προς υποστήριξη της κατηγορίας, κληρονομικό δικαίωμα.
- 2)Συμμετοχή συνηγόρου σε όλες τις μορφές Δικαστηρίων, (Ποινικά, Στρατιωτικά, Ανηλίκων κλπ).
- 3)Χρονικά πλαίσια, παράσταση δια εξουσιοδοτήσεως, ακυρότητες ,δικαιώματα, περιεχόμενο της δήλωσης παράστασης προς υποστήριξη της κατηγορίας, Συμμετοχή του Δημοσίου προς υποστήριξη της κατηγορίας
- 4)Περιπτωσιολογία, Βιβλιογραφία Πλούσια Νομολογία και μετά την εφαρμογή του νέου Κώδικα Ποινικής Δικονομίας
Σελ. 420 τιμή 50 ευρώ

Στεφανίδου Ανδρομέδα Εισαγγελέας Πρωτοδικών

Η ΠΟΙΝΗ ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΗ

ΕΠΙΜΕΤΡΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

ΕΚΤΙΣΗ ΤΩΝ ΠΟΙΝΩΝ

(Επισκόπηση Άρθρων Πέμπτου και Έκτου Κεφαλαίου του ΠΚ μετά το Ν.4619/2019 και το Ν.4637/2019)

Ερμηνεία-Νομολογία-Υποδείγματα

Περιλαμβάνει: επιμέτρηση, δοσοποίηση, Συρροή, συγχωνεύσεις, έκτιση ποινών, φυλάκιση, αποφυλάκιση,

αναστολή εκτέλεσης ποινών, έκτιση στο σπίτι, κοινωφελή εργασία μετά το νέο Ποινικό Κώδικα με Ερμηνεία Νομολογία υποδείγματα από μια εν ενεργεία Εισαγγελέα.
Σελ. 240, Τιμή 32 ευρώ

ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ ΑΘ.ΙΩΑΝΝΗΣ,Πρόεδρος Πρωτοδικών ΠΟΙΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ερμηνεία-Σχόλια-Νομολογία

Ενημέρωση μέχρι και τον ν.4637/2019

Η πρώτη μονογραφία μετά την εφαρμογή του νέου ΠΚ και ΚΠΔ. Περιλαμβάνει ερμηνεία κατ άρθρο σε 80 άρθρα του νέου ΠΚ και ΚΠΔ και σχόλια του Προέδρου Πρωτοδικών και Ευαγγελάτου επί 10 χρόνια ως δικαστής ανηλίκων. Ακόμα περιέχει το διάγραμμα της ποινικής δίκης των ανηλίκων και λόγω του ελαφρυντικού του μετεφηβικού ερμηνεία σε άρθρα που δεν αφορούν μόνο τους ανήλικους όπως εκτέλεση ποινών, επιμέτρηση, ναρκωτικά κλπ.
Σελ. 310 Τιμή 30 ευρώ

